

Mézeskalács

64. évfolyam • 2016. január • Ára 50 dinár

Köszöntő

Máris elrepült egy év, és ismét egy új, izgalommal teli esztendő vár ránk.

Kezdjük játékosan az új évet, mert játszani jó! Játék közben szabadjára engedhetjük a képzeletünket, és azzá válhatunk, amivé csak akarunk. Sőt a játék ennél sokkal több is, hiszen bizonyítottan nagyon egészséges foglalatosság, ezért játsszatok sokat, de persze az iskolát és a tanulást se hanyagoljátok el! Az idei első Mézeskalácsban érdekes játékötleket találhattok, és azt is megtudhatjátok, hogy társaitok mivel szeretnek legjobban játszani, hiszen sokan lerajzoltátok kedvenc játékszereiteket, és azt, hogyan képzelitek el Játéksországot.

A februári Mézesbe várjuk munkáitokat arról, hogy mit jelent számotokra a szeretet. Rajzoljátok vagy írjátok le, ki az,

akit legjobban szerettek, és hogyan mutatjátok ki mások iránt a szereteteteket!

Az új év kezdetén kívánok sok vidám percet, önfeladott játékot, sikereket a tanulásban és sok-sok örömteli pillanatot!

Kriszti

Rajzpályázat

Februárra:

– Szeretet

Márciusra:

– Így óvom a természetet

– Húsvét

Szárnybontogató

– Mit jelent számomra a szeretet?

– Miért kell vigyázni a környezetünkre?

– Mesék, versek

Fedőlap: Klacsák Patrik, 2. osztály, Dr. Tihomir Ostojic iskola, Hódegyháza

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányja

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■

■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ökrész Rozália** ■

■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:

Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Viktor Rajnai Anita** ■

Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.

Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasman@magyarszo.com

■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■

■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Horvát Viktória, 2. osztály, Kizúr István iskola, Szabadka

Január, január
mindig hócsizmában jár;
jégbajusza, jégkabátja,
zúzmara a jóbarátja.

Január

Január, január
palotája nyitva áll.
Jégtükrű padlóján
korcsolyázik fiú, lány.

Áll a tánc, áll a bál.
Kicsi szánkó csengve száll.
Meg nem áll tán tavaszig,
mindaddig, míg havazik.

Gazdag Erzsé

3

Népszokások

Január

Január 1. – Újév

*Hol tanyázol,
kis nyúl?
A nyárfa tövében.
Nem fázik a füled
Ebben az időben?
Bizony a nyúl fázik,
Ha a füle ázik.
(népköltés)*

*Erdőben, mezőben
Vadnyulak laknak.
Jön a tél, jön a tél
Tüzet sem raknak.
Bundában járnak,
Abban is hálnak.
Tavasszal, tavasszal
Víg táncot járnak.
(népköltés)*

Számos népszokás, hiedelem kapcsolódik ehhez a naphoz, amelyet napjainkban már csak kevesen ismernek, tartanak életben. Régen szokás volt az újévi jókívánságok elmondása házról házra járva, amiért a háziak almával, dióval kínálták a köszöntőket.

Időjósítás:

„Újév napján, ha csillagos az ég, rövid lesz a tél, ha piros a hajnal, akkor szeles lesz az esztendő.”

„Ha újesztendő napján szép, napfényes idő van, az jó esztendőt jelent”

Január 6.: Vízkereszt (a Három Királyok napja), a farsang kezdete

Január és február a vidám mókázás időszaka. Január 6-án kezdődik a farsang, de minden évben máskor fejeződik be.

A farsang a tavaszvárás örömnépe. Már évszázadok óta jelmezes felvonulások, lakodalmak és disznótorok jellemzik. A farsangi köszöntés alatt jelmezbe öltözve jártak házról házra a faluban. Ahol beengedték őket, ott verses, énekes köszöntőket mondtak, majd a házigazdától ajándékokat kaptak: pénzt, tojást vagy szalonnát.

A farsangi szokásokhoz tartozik a farsangi fánk sütése is.

Játék

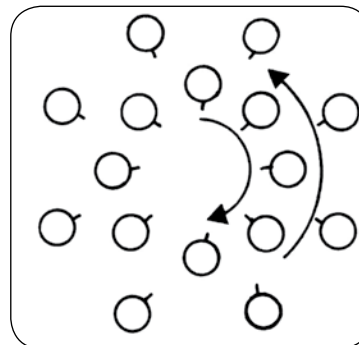
Játsszunk, lányok, játsszunk!

smrd

Játsz - szunk, lá - nyok, játsz - szunk! U - gyan mit is játsz - szunk?
Csin - cse - ré - ket, bugy - bo - ré - kot, Á - dám vac - kot, vad ba - rac - kot,
Ten - ge - ri gug - got.

Játsszunk, lányok, játsszunk!
Ugyan mit is játsszunk?
Csincseréket, bugyboréket,
Ádám vackot, vad barackot,
Tengeri guggot.

A gyerekek körbejárnak, az utolsó szótagra hirtelen leguggolnak. Újraénekléskor visszafelé mennek. Két egymáson belüli körben is játszhatják, de akkor ellentétes irányban kell a két körnek haladnia.

Találós kérdések

Égből hullok, fehér vagyok,
szeretem a kemény fagyot.
(94)

Fölül vastag, alul vékony,
hogya nap süt, folyékony.
(desəbəl)

Mikor lehet a vízen száraz
lábbal átkelni?
(4gəbaw əp)

Kisakadt egy
nagy-nagy zsák,
szerteszórja tartalmát.
Szeretik a gyerekek,
tudod-e, hogy mi lehet?
(szəzələ)

Mikor tél van és a csizma
hideg hóban topog,
Lecsúszik a domboldalról,
rajta gyerkőc kuporog.
(əpəzə)

Egy helyben áll,
nem tud menni,
s nem szeret melegben
lenni,
behozni hát nem merem,
mert nem lenne emberem.

(4əpəwəp)
Fagytól, jégtől sose fél,
szánon szalad, ő a...
(4ə)

Cinegenaptár – Január

Fiatal cinke volt picinyke, még fészket sem rakott. Egész nap röpdösött erre meg amarra, kerítéseken szökdécselt, ágakon meg háztetőkön – mert fürge nép a cinkenép! Ahogy eseteledett, kiszemelt magának egy faodút vagy egy falrepedést, oda húzódott éjjeli szállásra. Tolla volt a párnája, a derékalja s a takarója is.

Egyszer aztán, éppen tél közepén, rátekinített a szerencse. Egy ablak fölött kényelmes, lakatlan verébfészket talált. Még bélelve is volt puha fehér pihével.

Beleköltözött Picinyke, nem sokat kérette magát. Először aludt jó melegben, nyugalomban, mióta a szülői fészekből kiröppent.

Éjfél tájban felriadt. A házból láрма hallatszott, s az ablakon erős fény áradt ki.

Megréműlt Picinyke, kiszökölt a fészekből, ráfüggeszkedett az ablakpárkányra, és belesett a házba.

Mennyezetig érő, óriási fenyőfa állt odabenn a szobában, gyertyákkal, játékokkal roskadásig rakva. Gyerekek ugrándoztak, zsivajogtak körülötte.

Sohasem tapasztalta még Picinyke cinke, hogy emberek éjnek idején ilyen bolondosan viselkedjenek. Hiszen csak a nyáron bújt ki a tojásból, sok mindent nem tudott, nem látott még a széles világból.

Jóval éjfél után tudott csak elaludni, amikor a házban végre elcsöndesedtek az emberek, s az ablakban is kialudt a fény.

Reggel aztán Picinyke harsány, vidám verébcsiripelésre ébredt. Kiröppent a fészekből, s háborogva rájuk szólt:

– Ti meg mit kiabáltok itt? Éjjel az emberek lármáztak, nem hagytak aludni, most meg ti csaptok ekkora zsibvásárt! Mi történt?

– Hogy mi? – tátották el csőrüket a verébek. – Hát te nem tudod, micsoda nap van ma? Újév napja van, mindenki vigad, mindenki mulat, az emberek is, mi is.

– Újév? Az meg mi? – kérdezte Picinyke.

– Ó, te tejfölöcsőrű! – nevettek a verébek.

– Az esztendő legnagyobb ünnepe. Visszatér hozzánk a nap, és előlről kezdődik a naptár. Ma január elseje van.

– Január? Az micsoda? És mi az, hogy naptár?

– Látszik, hogy nemrég bújtál ki a tojásból! – csúfolódtak a verébek. – A naptár a nap egész évi munkájának a rendje. Az esztendő hónapokból áll: az első hónap január, az esztendő orra hegye. Tíz hónap ballag utána, annyi, amennyi ujja van az embernek a felső pár lábán. Február, március, április, május, június, július, augusztus, szeptember, október, november. A legutolsó hónap, a tizenkettedik, a december. Az az esztendő farkacskája vége. Eszedbe vésted?

– Nem én! – rázta a fejét Picinyke. – Hogy tudnék egyszerre ennyi mindent eszembe vésni? Csak annyit tudok belőle, hogy „az orra hegye” meg „felső pár lába” meg „farkacskája vége”. A többi szó igen kacifántos.

– Ide hallgass! – mondta akkor az Öreg Veréb. – Röpködj te csak tovább erdön-mezőn, kertekben, röpködj, és nézz jól körül, mi történik a világban. Amikor aztán meghallod, hogy vége a hónapnak, röpjél vissza hozzám.

Itt lakom én is, ebben a házban, az eresz alatt. Majd én mindig megmondom, milyen hónap következik. Sorban, egyenként könnyebben megjegyzed.

– Bölcs tanács! Köszönöm! – örvendezett Picinyke. – Visszajövök hozzád mindig, bizony isten!

Azzal elröptült, kerek harminc napig járta a világot, a harmincegyediken visszatért az Öreg Verébhez, és rendre elbeszélte neki, mit látott.

Az Öreg Veréb pedig így szólt hozzá:

– No, hát akkor jegyezd meg: orosz földön az esztendő első hónapja, január, földízített fenyőfával és gyerekszivajjal kezdődik. A nap apránként egyre korábban kel, később nyugszik. Mindennap több a fény, de a fagy egyre keményedik. Felhős az ég. Amikor néha kibukkan a nap, neked, Picinyke, énekelhetneked támad. Csöndesen próbálgatod a hangodat: „Nyitnikék! Nyitnikék!”

Bianki meséje, átdolgozta Rab Zsuzsa

A kesztyű

Ment, mendegélt az öregapó az erdőben, mögötte szaladgált a kutyája. Ment, mendegélt, s útközben elveszett a kesztyűje.

Arra szaladt az egér, belemászott a kesztyűbe és azt mondta:

– Itt fogok lakni.

Kis idő múlva arra ugrált a béka. Megkérdezte:

– Ki lakik a kesztyűben?

– Az apróka egérke. Hát te ki vagy?

– Az ugribugri béka. Engedj be engem is!

– Gyere be!

Most már kettesben voltak. Arra futott a nyúl. Odaszaladt a kesztyűhöz, és megkérdezte:

– Ki lakik a kesztyűben?

– Az apróka egérke és az ugribugri béka.

Hát te ki vagy?

– A lótífuti nyuszi. Engedjete be engem is!

– Gyere be!

Most már hárman voltak. Arra járt a róka.

– Ki lakik a kesztyűben?

– Az apróka egérke, az ugribugri béka és a lótífuti nyuszi. Hát te ki vagy?

– A róka húgocska. Engedjete be engem is!

– Gyere be!

Így már négyen laktak ott bent. Arra loholt a farkas, ő is odalépett a kesztyűhöz, és megkérdezte:

– Ki lakik a kesztyűben?

– Az apróka egérke, az ugribugri béka, a lótífuti nyuszi és róka húgocska. Hát te ki vagy?

– A szürke bundás farkas. Engedjete be engem is!

– Gyere hát!

A farkas is bemászott. Már öten kuporogtak ott benn. Honnan, honnan se odadöcög a vadkan.

– Hröf-hröf-hröf. Ki lakik a kesztyűben?

– Az apróka egérke, az ugribugri béka, a lótífuti nyuszi, a róka húgocska és a szürke bundás farkas. Hát te ki vagy?

– Vadkan az agyaras. Engedjete be engem is!

Hát ez már tényleg szörnyű, hogy mindenki a kesztyűbe igyekszik!

– Nem férsz már be!

– Valahogy csak beférek. Eresszete be!

– Jól van, no, mit csináljunk veled? Bújj be hát!

Be is bújt az agyaras. Már hatan voltak, de olyan szűken, hogy azt el sem tudjátok képzelni!

Egyszerre csak ropogni kezdtek az ágak. A medve mászott elő, odacammogott a kesztyűhöz, és beledörmögött:

– Ki lakik a kesztyűben?

– Az apróka egérke, az ugribugri béka, a lótífuti nyuszi, a róka húgocska, a szürke bundás farkas és vadkan, az agyaras. Hát te ki vagy?

– Brumm, brumm. De sokan vagytok! Én vagyok a medve bátyó. Engedjete be!

– Hogy is engednék be? Így is szűk ez a hely.

– No, de mégis!

– Hát, ha elférsz a sarokban, gyere!

Bebújt a medve is. Heten voltak, de olyan szorosan, hogy a kesztyű már szakadozni kezdett.

Ezalatt az öregapó észrevette, hogy nincs meg a kesztyűje. Visszafordult, hogy megkeresse. A kutya előreszaladt. Szaladt, szaladt, hát látja, ott fekszik a kesztyű, és mocorog. Rázendített a kutya:

– Vau! Vau! Vau!

Az állatok megijedtek, szétfutottak, ki merre látott.

Az öregapó odaért, és felvette a kesztyűjét.

Ukrán népmese

**Kolompár Kornél,
4. osztály,
Emlékiskola, Zenta**

Hó hahó

Részlet

Lábam alatt ropog a hó,
fehér minden földön-égen:
ez az, ami nekem való,
erre vártam egész évben!

Legjobb most a hópelyheket
bekapni a levegőben,
nyelvem hegyén olvadjon el,
attól leszek jó erőben!

Jó a jégen korcsolyázni,
szánkót húzni fel a hegyre,
vagy az utcán hógolyózni,
hóemberek jönnek szembe.

Aztán, ha már jéggé fagytam,
kezem-lábam megdermedve
uzsgyi haza, vár a paplan,
nem vagyok én jegesmedve!

Nyulász Péter

Mihók Blanka

2. osztály, Dr. Tihomir Ostojić iskola, Hódegyháza

Az égi pék

Szitalni kezd
az égi pék,
és hullanak a hópihék.

Óriási
szitán át
száll a pehelymilliárd.

Milliárdnyi
hópehely.

Az égi pék habot ver.

Habos havon
cinkenyom.

Cinke szökdel a havon.

Fekete pont
fehér pont.

Varjú károg: – Fázom, fázom!

Osvát Erzsébet

Navratil Matia, 1. osztály, József Attila iskola, Újvidék

A kényes öltöztető baba

Vasárnap reggel kilenc óra volt. Kati úgy lustálkodott az ágyban, mintha még hajnal sem derengett volna.

– Ejnye kislányom! – szólta rá Juliska néni. – Miért nem kelsz már fel?

– Azt hittem, te nem akard, hogy felkeljek! – magyarázta ártatlan képpel Kati.

– Igazán? – csodálkozott Juliska néni. – És miből gondoltad?

– Abból, hogy nem jöttél ide, felöltöztetni engem!

– Hát te nem egyedül szoktál öltözködni? – kérdezte Juliska néni.

Most Katin volt a csodálkozás sora. Annyira meglepődött, hogy még a száját is nyitva felejtette.

– Persze, hogy nem! – mondta azután sértődötten. – Anyukám öltöztet!

– Mosdani sem tudsz egyedül?

– Mosdani se! – Katinak már legörbült a szája.

– És fésülsz?

– Azt se! – Kati hüppögni kezdett. Juliska néni lehajolt hozzá, és megcsókolta.

– Ne sírj! – vigasztalta kedvesen. – Nincs semmi okod rá. Csak kár, hogy nem tudom a gondjaidra bízni azt a buta, kényes, öltöztető babát.

Kati abbahagyta a sírást, és felült az ágyban.

– Milyen öltöztető babát? – kérdezte kíváncsian.

– Úgy sem érdekes most már! – legyintett Juliska néni. – Szerettem volna neked adni. Rengeteg bajom van azzal a szeszélyes babával. Már háromszor visszahoztam.

– Miért szökött vissza? – Kati egyre izgatottabb lett.

– Mert a kis gazdája nem viselte gondját. Nem fürdette, fésülte mindennap, és nem öltöztette át legalább háromszor.

– Hol van? – Kati feltérdelt az ágyban.

Juliska néni a szekrényhez lépett, és kiemelt onnan egy rózsaszínű baba-bőröndöt.

Szabó Vivien,
6 éves óvodás,
Óbecse

Mikor felnyitotta, kiderült, hogy gyönyörű, csipkés, fiókos ágy belül. A rózsás paplan alatt feküdt az aranszöke, copfos baba, világoskék hálóingben.

– Milyen szép! – kiáltotta Kati. – Hogy hívják?

– Tündér Csillának. – mondta Kati néni, és kihúzkodta a fiókokat, amelyek színültig tele voltak fehérneműkkel, ruhákkal, fejkötőkkel, színes topánkákkal. A legalsó fiókban még tükör, fésű, kis mosdókesztyű, szappan és fogkefe is akadt.

Kati mohón a baba felé nyújtotta mindkét karját:

– Tessék nekem adni! – rimázkodott.

– Nem tehetem! – rázta meg a fejét szomorúan Juliska néni. – Mert rám is megharagszik. Hiszen hallotta, mikor azt mondtad nekem, hogy sem mosakodni, sem fésülni, sem öltözködni nem tudsz egyedül. Akkor hogyan tudnád rendben tartani Tündér Csillát?

– De tudok! Igenis tudok! – tört ki Katiból a sírás. – Mindent tudok egyedül! – ugrott ki elkéseredetten az ágyból.

– Akkor az előbb füllentettél?! – kérdezte Juliska néni szigorúan.

– Nem füllentettem – szégyellte el magát Kati. – Azt akartam mondani, hogy még nem próbáltam, de azért lehet, hogy tudok!

– Az más! – derült fel Juliska néni arca. – És most meg akarsz próbálni... Tündér Csilla kedvéért.

– Igen! Rögtön megpróbálom! – indult Kati a fürdőszoba felé.

– Várj egy pillanatig! – állította meg Juliska néni hangja. – Figyelmeztetlek, hogy az egész műveletet hibátlanul kell végrehajtani, különben Tündér Csilla tőled is megszökik!

– Hibátlanul? – nézett rá megszeppenve Kati. – Egy kicsit sem segítesz nekem?

– Sajnos nem lehet – felelte Juliska néni sajnálkozva. – Mert akkor az egész nem érvé-

nyes. Én nem leszek mindig veled. Viszont egy teljes héten át mindennap gyakorolhatod. Én pedig megmondom, jól csináltad-e.

No és azt is, ha kihagytál valamit. Jó?

– Igen! – sikkantott egyet örömeiben Kati, és már szaladt is mosakodni.

Igen ám! De bizony több dolgot is összekavart, s ki is hagyott bizonyos műveleteket. Például a kezét, épp csak hogy egy pillanatra tartotta a víz alá, az arcát pedig meg sem érintette. Elfelejtette megmosni a fogát, és a haja is kócos maradt. A ruháját fordítva vette föl, cipője fűzőjétől pedig majd hanyatt vágódott. Juliska néni elmagyarázta neki, legközelebb hogyan csinálja helyesen. Kati igyekezett szelíd mosollyal viszonzni.

Juliska néni másnap már csak három dologban talált kivetni valót, beleértve azt is, hogy Kati nem vetette be az ágyát.

Harmadnap már csak kétszer szólt, negyednapra csak egyetlen hiba maradt. De az olyan kis apróság volt, hogy egyedül Juliska néni éles szeme vette észre.

Az ötödik napon Kati végre teljesen hibátlanul elvégzett mindent, olyan sorrendben, ahogyan helyes. Este, amikor az ágyához ment, a paplan tetején megpillantotta Tündér Csilla babát. Kati boldogan ölelte magához. És ne higgyétek, hogy csak első nap maradt nála! Soha többé nem hagyta el Katit. Mert a kislány rendesen gondját viselte, fürdette, fésülte, öltöztette.

Kati anyukája nem győzött ámuldozni a nagy változáson.

– Biztos, hogy az én Katikámat adtad vissza? Nem cserélted el véletlenül? – kérdezte nevetve Juliska nénitől, mikor másnap telefonon felhívta.

– Én? Semmiről sem tudok! Tündér Csillát faggasd ki erről. Ez a szeszélyes öltöztetőbaba varázsolta el a kislányodat!

Szepes Mária

A játékban az az igazságos

A játékban az az igazságos,
hogy bármi lehetek.

Ha akarom, orvos,
ha akarom, beteg,
ha akarom, kalauz.

A játékban csak az
nem igazságos, ha
Márió is éppen az akar lenni,
ami én. Olyankor
mindig folyó leszek,

kilépek a medremből,
és mindenkit elöntök:
az orvost, a beteget
és még a kalauzt is.
Csak pont Máriót
nem tudom elönteni,
mert ő akkor mindig hajó lesz.

És ez az, ami a játékban
nagyon nem igazságos.

Kiss Ottó

Gödöllei Kitti, 3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Labda

Jó a nyár, jó a tél,
jó az út, jó a szél,
jó a labda – nézd, szalad; –
jó a hold és jó a nap.
Jó a fán a labdarózsa,
mintha fényes labda volna,
jaj! még egyszer elszalad,
elgurul a fák alatt.

Elgurul a labdarózsa,
mint a hold, mint a nap,
fuss utána, elszalad,
hogya gyorsan elkapod,
tenyeredbe markolod,
s mégse rózsa, mégse hold –
akkor mégis labda volt.

Nemes Nagy Ágnes

Jurić Lili,
2. osztály,
Miroslav Antić
iskola,
Palics

Társasjátékok

A következő játékokat te magad is elkészítheted. Hívd el a barátaidat, és társasjátékozzatok!

Mondatfaragó

Az első játékhoz nem kell más, mint papír és ceruza.

Készíts 5x10 darab üres kártyát! Így lesz 5 tízdarabos paklid. Az első paklira számokat, a másodikra tulajdonságokat, a harmadikra pedig állatneveket írd! A fennmaradó két paklira különböző színeket és formákat rajzolj!

A paklikat helyezd el egymás mellett fejfel lefelé! Minden játékos húz minden pakliból egy kártyát, összesen 5 darabot. A játékosoknak mondatot kell alkotni a kártyákon szereplő szavakkal. Mind az öt szónak benne kell lennie a mondatban. Ez alól a formakártyák kivételek, mert ott minden olyan alakú tárgy elfogadott, amilyen ábra a kártyán szerepel.

Pl: „Négy éhes medve mackósajt után kutat a zöld bokrok között.”

A játék nehezíthető, vagy könnyíthető. Nehezítés lehet, ha több kártyával játszunk. A kártyákra természetesen bármilyen kategóriákat írhatsz, növényeket, járműveket stb.

Párkereső

Előkészültként kis lapokra fel kell írni állatneveket (pl. medve, kígyó, tyúk), minden állatot két-két lapra. Mindenki húz egy lapot úgy, hogy a többiek ne lássák, és adott jelre elkezd a kihúzott állatot utánozni. Nem szabad hangot kiad-

ni, csak az állatra jellemző mozdulatokat tenni. A feladat az, hogy mindenki megtalálja a párját. A játékban az a jó, hogy nincs győztes, előbb-utóbb mindenki a párjára talál.

Ha sok kisgyerek van, akkor a játék előtt érdemes bemelegítésként minden egyes állat mozgását egyszer eljátszani. Nagyobb gyerekek játszhatják úgy is, hogy állatok mellett/helyett más lényeket is becsempésznek, mint pl. képzeletbeli lényeket, ismert embereket stb.

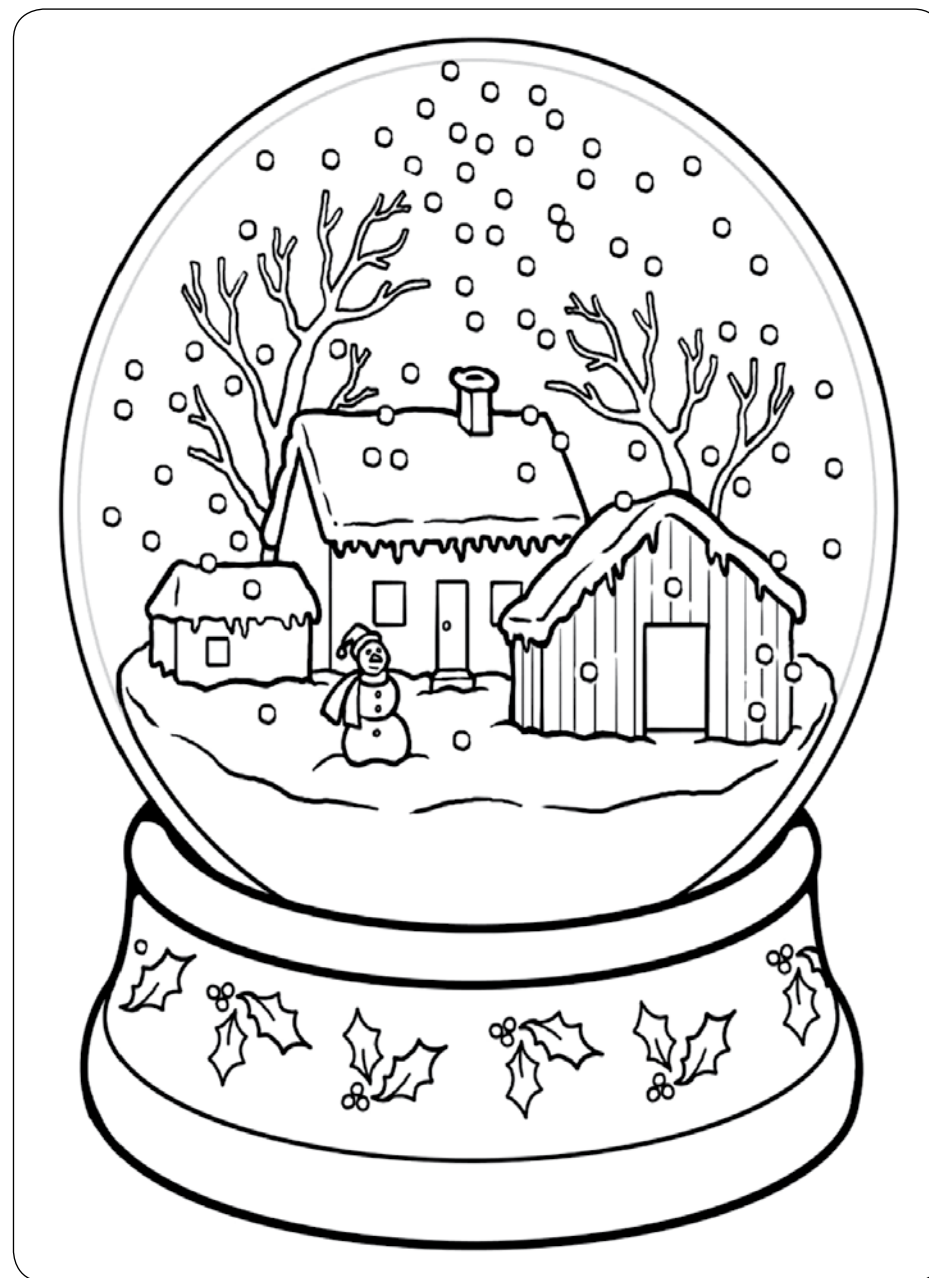
Mi van a képen?

Ez egy páros játék. A játékosok egymásnak háttal leülnek, úgy, hogy hallják egymást. A legjobb, ha a két szék háttámlája érintkezik egymással.

Ehhez a játékhoz csak különböző képekre lesz szükséged, pl. képeskönyvekből, magazinokból. A páros egyik tagja kap egy képet, amelyet úgy kell tartania, hogy csak ő lássa. A páros másik tagja kap egy papírt és egy ceruzát. A páros azon tagjának, akinél a kép van, az a feladata, hogy minél pontosabban, részletesebben mondja el társának a képet, akinek az a feladata, hogy a társa elmondása alapján minél tökéletesebb másolatot készítsen az eredeti képről. A képet elmesélő játékos kézmozdulatokkal nem segítheti a rajzoló munkáját. Természetesen a rajzoló fél feltehet kérdéseket a képpel kapcsolatban, melyekre pontos, részletes választ adhat a mesélő.

A játék végén összevethetjük az eredeti képet a másolattal. A játék érdekes úgy is, ha a saját rajzodat meséled el társadnak. Ezt is, mint minden páros játékot, érdemes szerepcserével játszani. A játék elején rögzítsd a legfontosabb szabályt: kukucskálni, lesni tilos!

Színezd ki!

Játékszágban

Gazdag Zsófia

2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Magyarakanizsa

Holló Debóra

4. osztály, Cseh Károly iskola, Ada

Kiss Stangl Hanna

1. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Benedek Balázs

2. osztály, November 11. KT, Zenta

Császár Amanda

1. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Fejős Edina

1. osztály, Orom

Boros Heléna

2. osztály, November 11. KT, Zenta

Szemerédi Orsolya

2. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Juhász Réka

4. osztály, Emléiskola, Zenta

Berta Tamás

1. osztály, Miloje Čiplič iskola, Törökbecse

Gere Kata

4. osztály, Emléiskola, Zenta

Baksa Bíborka

3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

A lila színű falevél

Valamikor nagyon régen, kerekerdő közepén, ahol én még nem jártam, élt egyszer egy fa. A nyáron szépen zöldellt, nem volt semmi gondja. Ám egyszer csak hallott valamit:

– Jaj, jaj! – sóhajtozott valaki.

– Ki az? – kérdezte a fa.

Nem válaszolt senki. Egy kis idő múlva a fa feltekintett a madarakhoz, hogy megkérje őket, daloljanak neki. Ám a madaraknak hűlt helyük, ott maradt az üres fészek. Nem sokkal később megint mély sóhajtozás hangzott el:

– Jaj, jaj!

– Ki az? – kérdezte a fa.

Ekkor azonban válaszoltak a kérdésre:

– Mi vagyunk, a levelek, valamiért sárgulunk, és szépen lassan lehullunk, nekünk ez fáj!

– Valószínű, hogy eljött az ősz. Ne féljete, mert minden rossz után jön a jó! – biztatta a fa a leveleket.

Telt-múlt az idő, és a fa egészen kopáran vacogott a téli estén. Csupán egy levél maradt a fán, a többi mind lehullott. Végül az utolsó levél is lepottyant. Ez a falevél egészen különös volt. Tetőtől talpig lila szín borította. Nagyon szeretett volna beilleszkedni, de mindenhol kiközösítették, mert a levelek a színük szerint ölelgették egymást, hogy meg ne fagyjanak. Rajta kívül viszont egy lila levél sem volt. Egyedül maradt szegény, hiába mondtá, hogy hajdan egy fán laktak, mégsem hallgatták meg, ezért szomorú volt. Elhatározta, hogy bármi áron, de szerez magának egy társat.

Egy napon favágók érkeztek az erdőbe. A levél sem volt rest, ráugrott a kocsira, amellyel a fát szállították, és türelmesen várt. Kb. fél óra múlva a fával megtelt kocsi elindult. Egy hajóhoz ért. Ott emberek pakolták őket a fedélzetre. A levél pedig fogta magát, és mint egy akrobata, ráugrott a hajóra, mielőtt az elindult volna.

Több úti célja is volt a hajónak, a föld összes erdeje közelében lehorgonyzott. A kis levél, akit Lilatollnak hívtak, minden erdőt alaposan körül-

járt, de egyetlen magához hasonló lila levelet sem talált. Végül 80 nap alatt a favágók útjuk során az utolsó erdőhöz érkeztek a földön, ahol még nem voltak. A kis levél szokás szerint leugrott a hajó pereméről, és úgy landolt, mint egy akrobata. Ezt az erdőt is többször alaposan körbejárta. Elszomorodott, mert nem járt sikerrel most sem. Leült a domb tetejére. Már majdnem feladta, hogy valahogy társat szerez magának, amikor a háta mögül hallatszódó, halk zokogásra lett figyelmes.

– Öhöm, öhöm!

Lilatoll hátrafordult, és mögötte mit látott? Egy ugyanolyan, tetőtől talpig lila levél sírdogált. Majd leesett az álla a csodálkozástól! Végre megtalálta, akit keresett! – gondolta.

– Miért zokogsz itt egymagadban, kis levél? – kérdezte Lilatoll.

– Nagyon szeretnék egy hű társat. Még az ősszel elindultam, és körbeutaztam az egész Földet, minden apró kavicsot megmozgattam tizenhatszor is, de semmi eredménye. Bolyongtam a vízen is, hajóról hajóra szálltam, de nem jártam sikerrel. Mind ez idáig hittem, hogy egyszer meglelem a társam, de most már egyáltalán nem hiszek ebben. Fél órával ezelőtt itt hagytam a hajóm. A favágók kivágták a megfelelő mennyiségű fát, fölpackoltak, és csak fél perc választott el attól, hogy a hajón legyek. Ehelyett beleestem a vízbe, és örülök, hogy nagy nehezen kievickéltem belőle. Ha már nem találtam meg álmaim barátját, legalább élhetnék a szülőföldemen, de nem, itt ragadtam ezen a lakatlan szigeten örökre.

– Ne búsulj, kis levél! Az én történetem is hasonló, mint a tied. Én is igaz barátot keresek, mint te. De a lényeg az, hogy az én hajóm még itt van. Ha sietünk, elérjük, és eljutunk az én hazámba, Szabadkára. Különbözik hogy hívnak? Engem Lilatollnak.

– Én vagyok a Lilácska. Tudod mit? Érzük el azt a hajót, és legyünk barátok!

Dudás Zsófia

3. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Téli Csodaország

Hogy miért imádom a telet? Sokan kérdezik tőlem. Decemberi hónapban születtem, anyukámnak én lettem a karácsonyi ajándéka.

Egy nagy erdőben lakom, egy kicsi faházikóban. Bent a családommal isszuk a meleg teát, és az ablakon keresztül nézzük a csodálatos hópelyheket, ahogy hullanak az égből. Az is lehet, hogy a Télapó a házunk felett a szánból hullajtja ránk a hópihéket. Reggel az erdő lakói ébresztenek. Jobb így kelni, mint mikor csörög az ébresztő a mobilomon. Kinézek az ablakon, és ott várnak a madarak, hogy jó reggelt kívánjanak. Ők nem olyan igényesek, mint mi, emberek, mert ők büszkéek arra, hogy minden évben ugyanazt a kabátot viselik. A házikóknak mellett van egy jéggé dermedt patakocská, ahol nyáron a kiskacsák imádnak úszkálni. Télen is sokszor odalátogatnak, mert az a második otthonuk. Nem szomorkodnak, hogy befagyott, hanem vígan rámennek, és az anyukájukkal korcsolyáznak egyet. Az erdőben a sok fenyőfa télen felveszi a hosszú menyasszonyi ruháját. Este, amikor feljő a hold, a csillagok felcsapják lámpájukat, a szél pedig halkán zenél. Ilyenkor az egész erdő táncol.

A téli csoda a legszebb látvány, amit szavakkal elmesélni nem lehet.

Fekete Daniela

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

A tél ajándéka

Lehullott az első hó, mindent fehér takaró borított, az utakat, a házakat és a fákat is. Annácska duzzogva nézett ki az ablakon, ki nem állhatta a hideget. Anyja hiába vigasztalta, ő hajthatatlan maradt. Mérgeesen egy takaróba csavargatta magát, és azt gondolta, hogy ő ki nem megy ebből a jó meleg szobából, amíg el nem múlik a tél.

Amíg ezen gondolkodott, megjelent előtte egy hóember. Fényesen csillogtak szendrab szemei. Répa orra hosszúra nőtt, a teste pedig két hatalmasra hízott hógolyó volt. Barátságosan a kislányra mosolygott, és hívta magával. Kiszaladtak az udvarra, megcsodálták a vakító fehérséget. A hóember felkapta a kislányt, és a korcsolyapályára repítette a többi gyerek közé. Örületes játékba kezdtek, korcsolyáztak, kacagtak, estek, keltek. A kislány ráeszmélt, hogy már nem is fázik, hiába volt hóból a hóember, mert annyi melegség áradt belőle, hogy a közelében lévő összes kisgyerek felmelegedett. A hóember újból megszorította a kislányt, és hazavitte.

Annácska ebben a pillanatban ébredt fel. Első gondolata az volt, hogy ilyen szépet még sosem álmódott, a második pedig az, hogy a tél és a hó a természet gyönyörű ajándéka.

Juhász Réka

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

A hóember

Fehér teste kicsi, nagy, közepes:

Ebből áll a hóember.

Semmi sem szebb, mint az orra:

finom sárgarépa!

A szeme sem semmi!

Koromfekete szén.

Sepró lesz a kezében.

Kérdik, minek az neked,

tán sepregetsz?

Fazék lesz a kalapja,

de talán a gombja is fekete.

Szája fekete.

Pihe-puha sálja piros,

így néz ki a hóember!

Klacsák Dávid

4. osztály, Dr. Tihomir Ostojić iskola,

Hódegyháza

Barkács

Tojástartóból társasjáték: Kisbékák

Tojástartóból egy kis fantáziával nagyon sok játékot készíthetünk. A következő társasjáték neve Kisbékák a mocsárban. A tojástartóból mocsárvilágot teremtünk, ahol békák esznek, ugrálnak, vagy éppen menekülésre kényszerülnek.

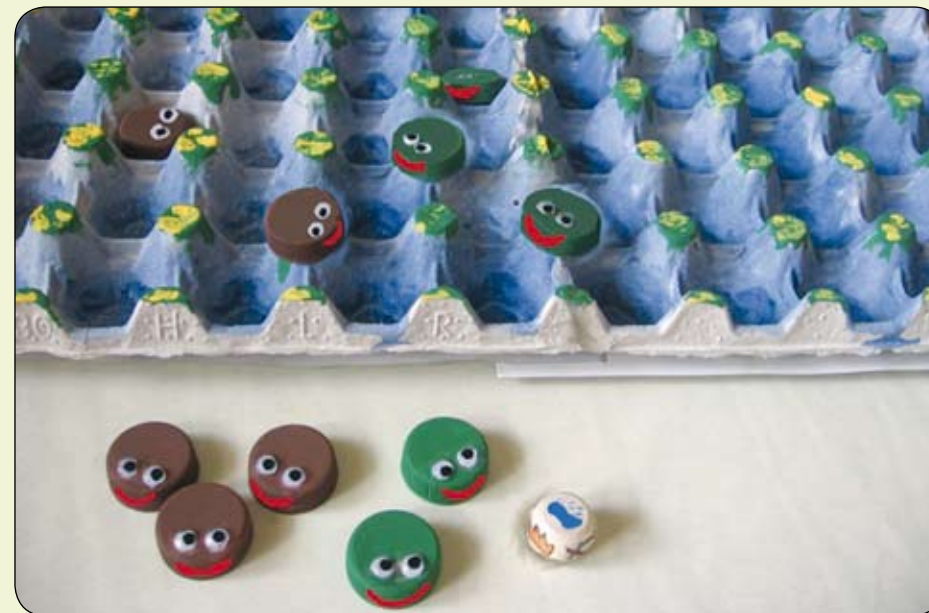
Szükséges anyagok: 2 db tojástartó, 2x5 db üdítő flakon kupakja, 20 db lencse a szemnek, 1 db szám nélküli dobókocka, ragasztó, valamint színezéshez filctoll vagy festék.

Így készítsd:

Először a két tojástartót kell összedolgozni, összeragasztani úgy, hogy egy nagy, téglalast alakú felületet kapjunk.

Ha nagyobb játékmezőt szeretnél, több tojástartót is összeragaszthatsz. Ezután fess ki, hogy egy kicsit a vízi világra emlékeztessen.

A játék fontos darabja a dobókocka. Ha nincs szám nélküli dobókockád, a közönséges kocka oldalaira ragassz megfelelő méretű fehér kollázspapírt, és erre rajzold a jeleket. A kocka oldalaira golyát, golyát áthúzva, harcsát, esőfelhőt, legyet, illetve koronát rajzolj! Jelentésük a következő: ha golyát dobunk, akkor a békának menekülnie kell, vagyis elbújik a mocsárban (a tojástartó legközelebbi mélyedésében). Ha az áthúzott golyát

dobjuk, ez azt jelenti, hogy a golya elment, tehát egy béka kijöhet a mocsárból (a tojástartó legközelebbi búbjára) a szárazföldre. Ha a legyet dobjuk, akkor a békánk úgy jól lakik, olyan erős lesz, hogy egyszerre kettőt ugorhat előre. Ha a harcsa látható a dobókockán, és a békánk épp a mocsárban van, akkor bizony a harcsa bekapja, vagyis az a béka kiesett a játékból. Szerencsésebbek vagyunk, ha a korona kerül a dobókocka tetejére. Ez ugyanis azt jelenti, hogy békánkból békakirály lett, vagyis oda ugrik, ahova akar, persze célszerű egyből a célba ugrani. Az esőfelhő is kerülhet a dobókocka tetejére, ez is jót jelent, hiszen a békák szeretik a langyos esőt. Ilyenkor minden békánk kijöhet a mocsárból.

A bábuk a békák, amelyek ugrálnak a „víz fölött”, illetve a „mocsárban”.

Készítésük: Az üres üdítő flakon egy kupakjára ragassz két nagy szemet lencséből! Az egyik csapat békát zöldre, a másik csapatot barnára fess! Fess nekik nagy piros szájat, és a kiálló szemeket színezd fekete-fehérre!

A játék menete:

Egymással szembe, a legszélsőbb mezőkre felállnak a békák. A játékosok felváltva dobnak a kockával, egyet-egyet lépnek előre a békák, és a kocka ábráinak megfelelően cselekszenek. Mivel egymással szemben indulnak, előfordulhat, hogy ugyanarra a búbra lépnek, amelyikre a játékos már letelepedett. Ilyenkor vagy belöki a békát a mocsárba, vagy másik bábbal lép.

Cél: hogy minél több béka átérjen a túloldalra. Az a győztes, akinek előbb beér az összes békája.

Jó szórakozást!

Hogyan játszunk?

Tüskeshátú elszaladt a labdájáért, lihegve, kipirulva jött vissza.

– Itt a laszti! Állj be a kapuba, én majd rúgom neked a gólokat! Hajrá, Tüskeshátú!

Ugrifüles finoman ingatta a fejét.

– Nem jó.

– Mi nem jó? A labdázás nem jó?

– Ahogy elkezdted, úgy nem jó! Talán választanánk, hogy ki lesz a kapus!

– Enyém a labda! Én választok! – mondta Tüskeshátú dacosan. – Vagy talán már a játékra is vannak illemszabályok!? – kérdezte.

– Vannak bizony! – mondta Ugrifüles. – És érdemes betartani, hogy ne legyen veszekedés, meg civakodás, meg marakodás!

– Na, erre kíváncsi vagyok! – ült a labdára Tüskeshátú. – És előre megmondom, hogy én akarok gólt rúgni, mivel nem szeretek veszíteni!

Ugrifüles széttárta a karját, mint aki tanúnak hívja az egész világot.

– Ki szeret? De hát nincs olyan verseny vagy csapatjáték a világon, amelyben valaki ne veszítene! Ez benne az izgalom! Ha mindenki csak győzne, ami képtelenség, borzasztó unalmas lenne.

Azonkívül pedig egyszer veszítünk, máskor meg győzünk! Aki ma veszített, holnap nyerhet. Mind a kettő hozzátartozik a játékhoz. Éppen ezért férfiasan, siránkozás, dührohamok és sértődés nélkül kell elviselni a vereséget. A győztes pedig ne hetvenkedjen, mert holnap ő lehet a vesztes!

Tüskeshátú elgondolkozott.

– Van benne valami... – ismerte be végül.

– Na már most: minden játéknak van valami szabálya! Amit meg kell tartani. Vagyis csak akkor lesz jó a játék, ha komolyan vesszük és szigorúan megtartjuk a szabályokat. Ez is világos?

– Világos – ismerte el ezt is Tüskeshátú.

– Minden játék, amit többen játszanak: társasjáték. Mit jelent ez? Nemcsak azt, hogy többen vannak, hanem azt is, hogy teljesen egyenlők. Mármint az induláskor, a játék elkezdésekor! Ez nagyon fontos dolog! Nincsenek előnyök, nincsenek kivételezettek! Mert csak így tiszta a játék! És ha egy játék nem tiszta, abban nem érdemes győzni! Csalás árán?

Tüskeshátú ingatta a fejét, hogy nem, nem, csalni nem szabad!

Ugrifüles elégedetten nézte, és nagy lendülettel folytatta:

– Aki csal a játékban, az másban is fog csalni, vagyis csorba lesz a jelleme, lepattogzik róla a zománc, mint egy ócska fazékról! Ki szeretné, hogy ilyen jelleme legyen?!

Tüskeshátú enyhén elpirult, s zavartan motyogott:

– De hiszen a játék csak játék...

Ugrifüles komoly képet vágott.

– Nincs szebb dolog, mint a játék! Nincs szebb dolog, mint barátságosan viaskodni, versenyezni, összemérni az erőnket, az ügyességünket, az eszünket! És milyen jó győzni! Na, persze, ha veszítünk, az nem olyan jó, de kiváló alkalom arra, hogy eddük a jellemünket, a kitartásunkat, hiszen holnap lehet javítani!

Tüskeshátú felpattant, letette a labdát, és megölelte Ugrifülest.

– Igazad van! Hogy én eddig milyen pukancsbéka voltam! Itt a laszti, sorsoljuk ki, hogy ki lesz a kapus, és ki fog gólt rúgni!

Ugrifüles leplezetlen büszkeséggel nézett Tüskeshátúra. Ilyen kiváló tanítvány! S lám, az illemnek milyen hatalmas ereje van!

Kisorsolták, hogy ki lesz először a kapus, és játszottak egész délután.

Csukás István

Barkács

Hópelyhek szívószálból

Kellékek:

– különböző színű szívószálak

– kartonpapír

– némi csillámpor vagy csillogós festék

Elkészítése:

Először is szükség lesz néhány kisebb kör lapra, amit kartonpapírból vághatsz ki. Rajzolj körbe valamit, ami kerek! Legyen a tányérnál kisebb, a gombnál nagyobb! Talán egy nagyobb kupak éppen megfelelő lesz. Ha körberajzoltad és kivágtad a karikákat, ragasztó és csillámpor vagy ezüstös festék segítségével egy kicsit csillogóvá varázsolhatod őket.

Amíg száradnak, elővehetjük a sok színes szívószálakat. Válogassuk ki pl. a világoskékeket!

Ezután sok-sok egyforma hosszúságú darabot kell készíteni. Ehhez jó, ha van egy-két

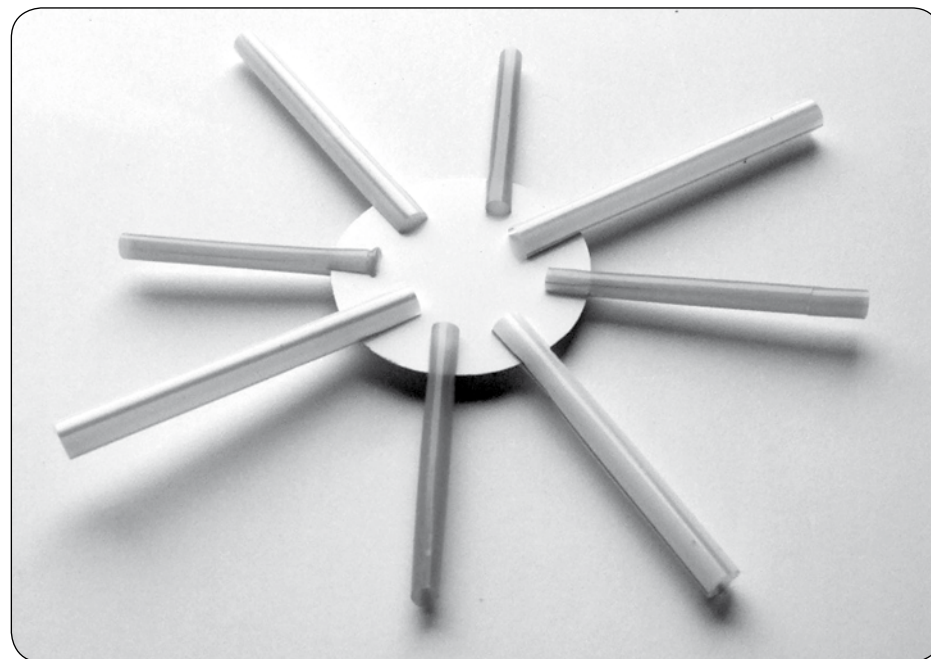
előre levágott darab, amihez hozzá tudod mérni a szívószálakat. A hópelyhekhez 2-3 különböző hosszúságú darabkát is felhasználhatsz.

Mindegyik szívószálnak a végét egy kicsit vágd be, és így szép sorban illeszd rá a kör lapokra! Közben arra is figyelhetsz, hogy egy rövidebb és egy hosszabb darab következzen egymás után.

A színekkel is lehet variálni és készíteni kevesebb és több darabból álló hópíhéket.

Ha minden darabka a helyén van, az egészet befestheted még egy kis csillogó festékkel.

Ha egy cérnaszálát fűzöl bele, felakaszthatod bárhová. Ha a nap rásüt, szépen csillog-villog.

Játékszág

Tarts velem!
S fedezzünk fel egy új földet!
Egy új világot! Játékszágot.
Nincs ott anya intő szava
Nincs ott apa mord zaja
Meglásd! Jó lesz nekünk.
Gyere! Tarts velem!
Fedezzük fel a játékban lapuló világot!
Egy új világot!
Egy ismeretlen, láthatatlan szigetet.
S a lego-kaland újraéled.
Fedezzük fel! Mit rejt a lego?
A baba, az építőkocka?
Építsünk várat!
Bele a babát,
mint egy elvarázsolt királykisasszonyt,
s érte jön a hős királyfi.
Hát jer velem!
Fedezzük fel a játék világot!

Egy új, szebb világot,
Hol nincsen anya intő szava
Nincsen apa mord zaja
Meglásd! Jó lesz nekünk.
Gyere! Tarts velem!
Meglásd! Olyan jó lesz játékszágban,
egy elvarázsolt világban!
Neked is meg nekem is jó lesz.
Mikor szüleid gyerekek voltak,
ők is elmentek oda.
Hisz mindenki volt gyerek!
Csak van, aki elfelejtette.
Hát tarts velem!
S te ne felejtsd el!
Mindenki volt ott
S ne felejtsd – megint
Ott nincsen anya intő szava
nincsen apa mord zaja.

Turi Tímea

Kiss Anett,
Samu Mihály
iskola,
Péterréve

Pisti

Pisti játszogatót, besározta magát.
Sáros lett a nadrág, az ing és a kabát.
Édesanyja rászólt: ejnye fiam, Pista.
Akkor szép a gyerek, hogyha talpig tiszta.
Csóválta a fejét, s addig nem volt nyugta,
Míg a sáros Pistit a lavórba nem dugta.
A lavórból kijött jól megmosva, tisztán,
Oly rendes lett Pisti, mint aki már István.

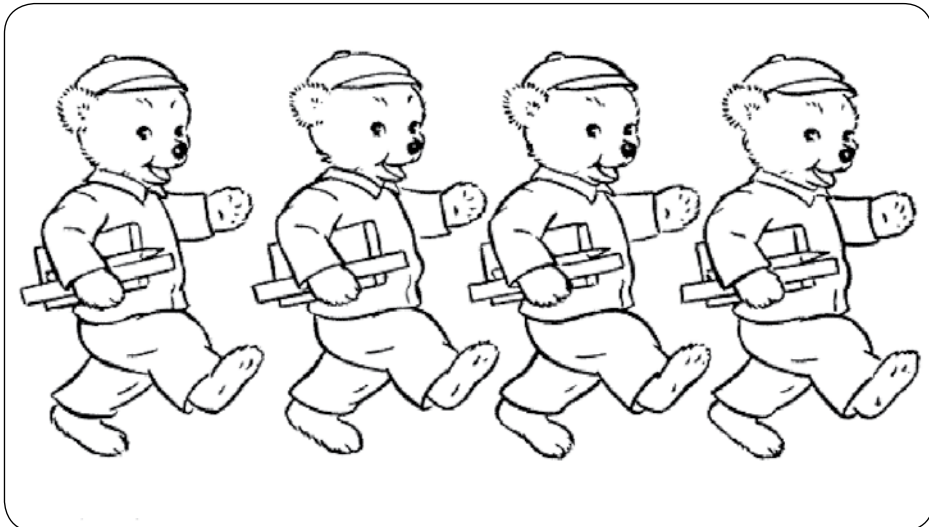
Falu Tamás

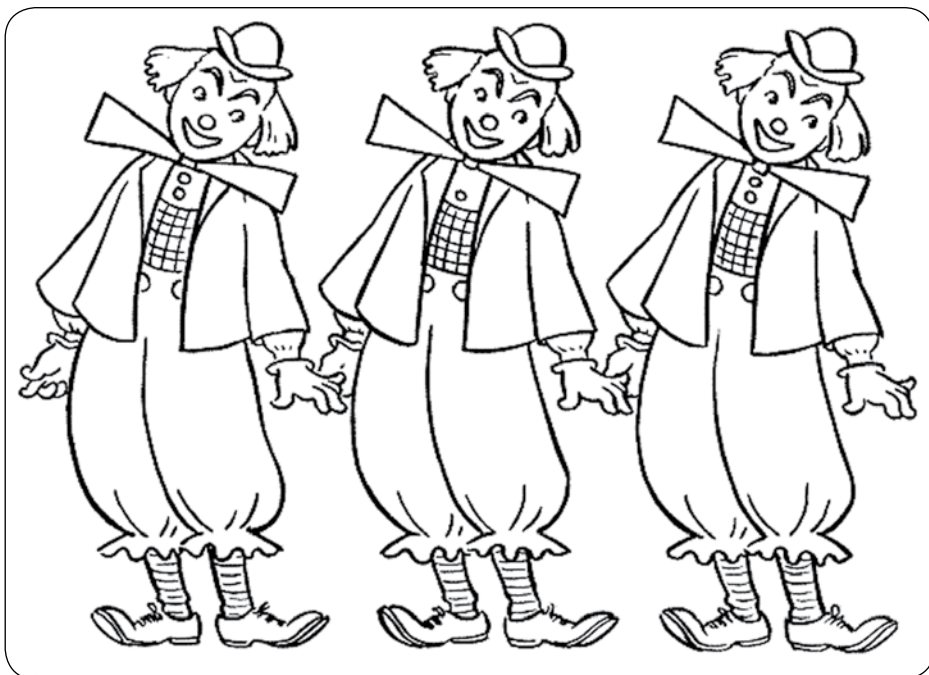
Klacsák Dávid,
4. osztály,
Dr. Tihomir Ostojic
iskola,
Hódegyháza

Játsszunk detektívet!

Az egyik mackó különbözik a többtől. Találd meg melyik az, és színezd ki!

Az egyik bohóc különbözik a többtől. Színezd ki!

Ügyeskedj!

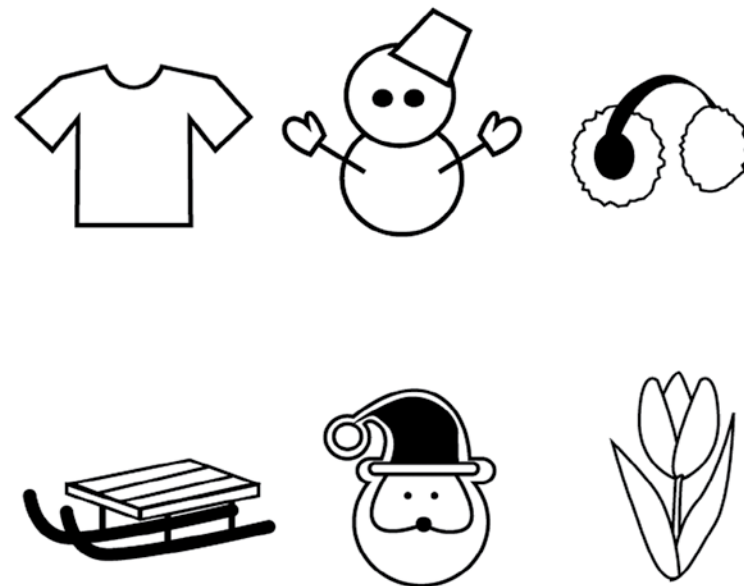
Az egér szürke.

A zöld fenyő havas.

A róka bundája vörös.

Olvasd el a három kép alatti mondatot, és színezz annak megfelelően!

Karikázd be!

Karikázd be azokat a képeket, amelyek nem illenek a télhez!

Állatvilág

A jég hátán is megélnek a pingvinek

A pingvinek a déli félteke leghidegebb területein – köztük az Antarktison – is feltűnnek, így különleges nehézségekkel kell szembenéznük szaporodásuk során. Egyes pingvinfajok hatalmas – félmillió népsűrűségű – kolóniákban költenek.

A legnagyobb termető pingvinfaj, a császárpingvin él a legközelebb a Déli-sarkhoz. Nagyobb teste több hőt termel, így rokona-inál jobban ellenáll a hidegnek. Télen párzik, és csak egyetlen tojást rak. A hím császárpingvin a lába közt, egy kis bőrtasakban hordozza a tojást két hónapig, amíg a fióka ki nem kel. Ezalatt semmit sem eszik. Több ezren bújnak össze, hogy melegen tartsák egymást.

A tojók eközben tintahalra vadásznak. A kikelt fiókákat a szájukból etetik. A szülők hang alapján ismerik fel a saját ivadéukat. A szülők mindaddig etetik a fiókát, amíg a nyári táplálékbőség időszaka el nem érkezik. Ekkor a fióka megtanul önállóan vadászni.

Szárnyukat a pingvinek úszásra használják, úgyszólván „repülnek” vele a víz alatt. Lábakuk motorként hajtja előre testüket. Uszonyoszerű szárnyukkal nem tudnak repülni. Hogy

elkerüljék a ragadozókat, például a leopárd-fókákat, sok időt töltenek a szárazföldön.

A hideg ellen a bőrük alatt levő zsírréteg és a testüket borító apró pihetollréteggel védekeznek.

Érdekességek

– A hím számpingvinek úgy udvarolnak, hogy sokat kutatva kiválasztják a környék legkerekebb kavicsát, és azt viszik a kiszemelt pingvinlányhoz. Ha a lány elfogadja a kavicsot, onnantól egy párnak számítanak.

– A pingvinek majdnem 2 méter magasra képesek ugrani.

Pingvin vers

Pingvin vagyok, nézzetek!
Megismertek, gyerekek?
Állatkertben álldogálok,
halat fogni vízbe járok.
Jó, hogy néha úszhatok,
mert repülni nem tudok!

Ez itt nem az én hazám,
itt csak fogság vár reám!
Messze innen vagyok otthon,
zordonszirtes Déli-sarkon;
jeges tengerpartokon
zsibong ám a sok rokon.

Szárazföldön totyogok.
Vízben bezzeg gyors vagyok!
Hogyha halra fáj a csőröm,
a hideggel nem törődöm,
tüstént vízbe csobbanok,
s fürge kis halat fogok.

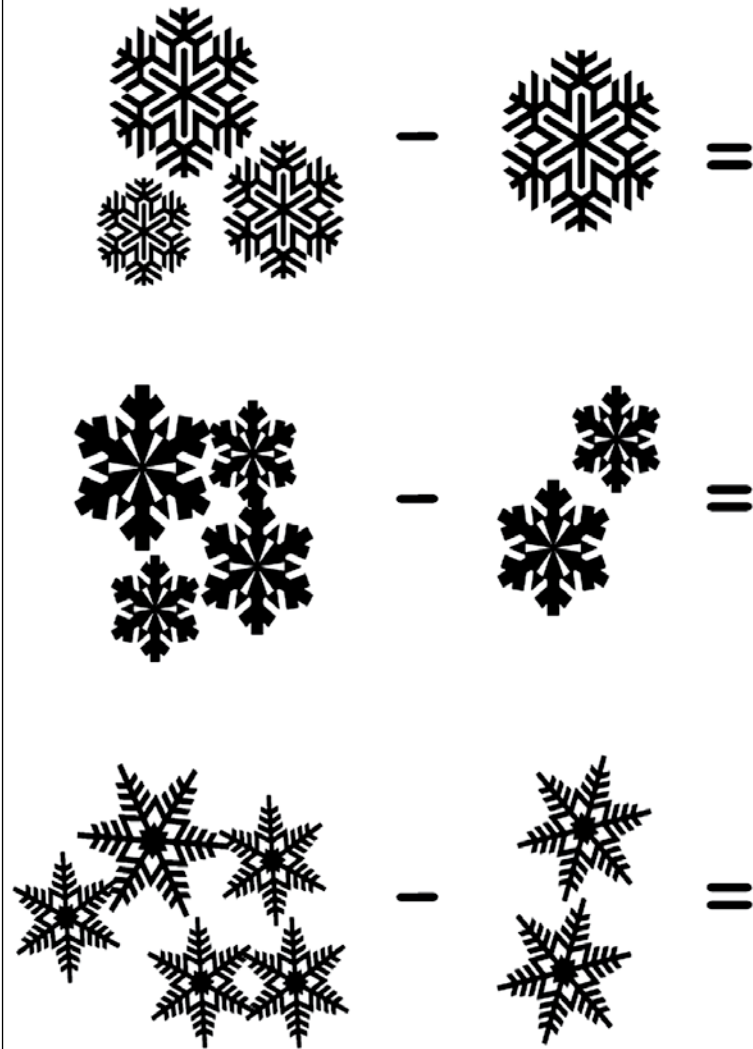
Sajnos, van ám sok bajom,
mikor tojásom tojom:
sziklaparton kemény lakni,
nincs ott miből fészket rakni.
Fiókámat költhetem
hideg, rideg köveken!

Mégis ott az otthonom,
önként azt el nem hagyom.
Ha emberek elhurcolnak,
mutogatni idehoznak,
s megbámulnak verebek,
szeressetek gyerekek!

Gyimóthy Gábor

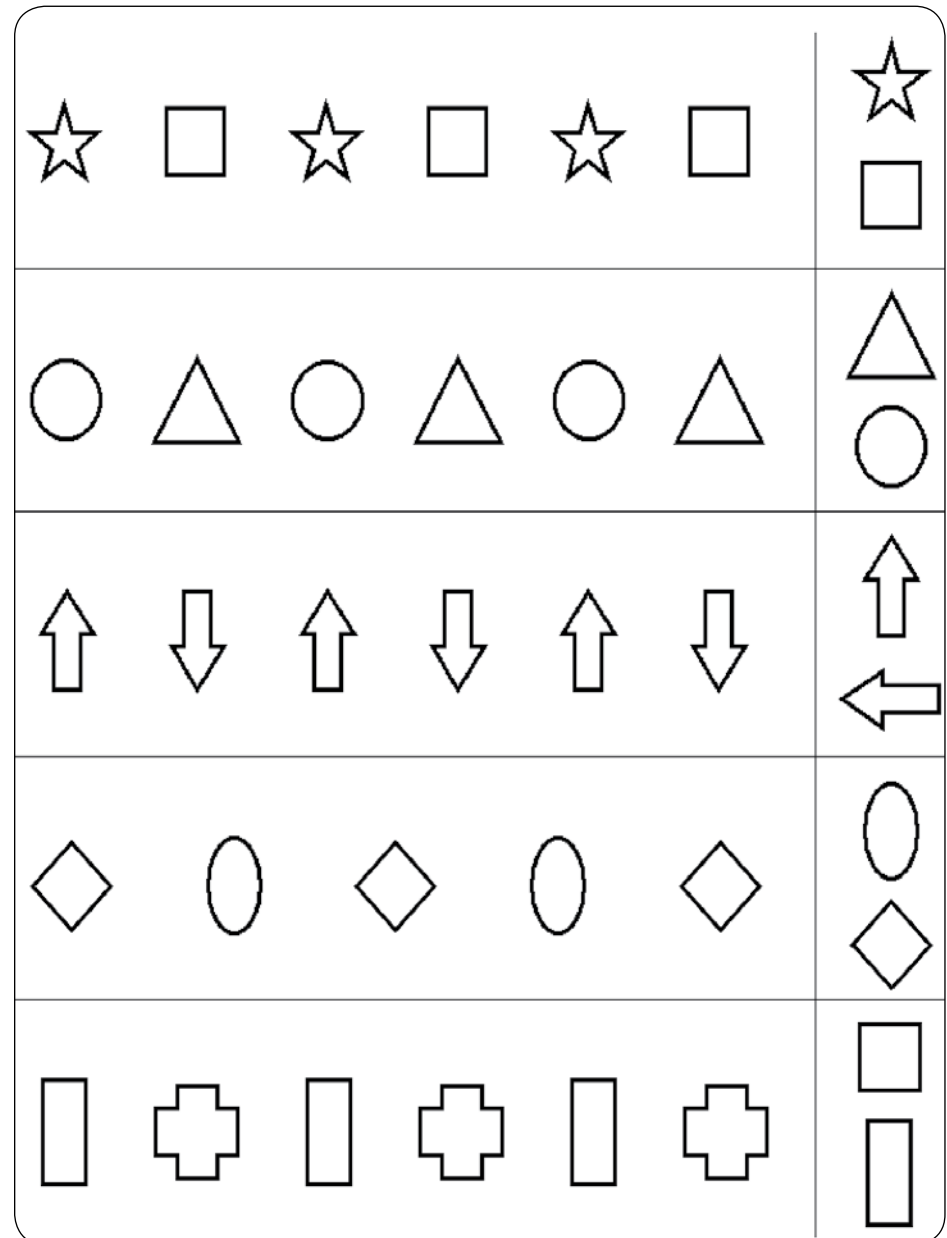
Számolj!

Gyakoroljuk a kivonást a hópelyhek segítségével! Végezd el a számolást, és annyi hópelyhet rajzolj, amennyi az eredmény!

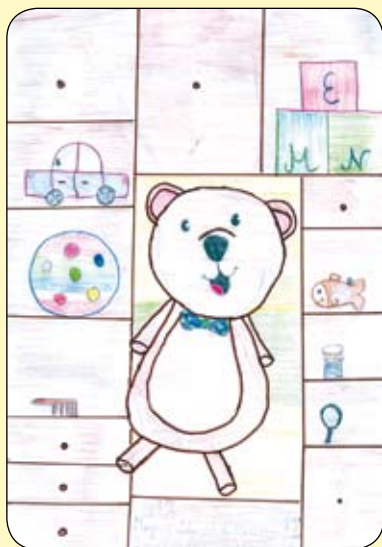
Mi következik?

Nézd meg jól a képet! Karikázd be azt az alakzatot, amely a következő a sorban!

Kedvenc játékom

Sötét Kelly
3. osztály,
Majsai Úti iskola,
Szabadka

Fodor Marianna
3. osztály,
Ady Endre iskola,
Torda

Derkovity Hanna
1. osztály, József Attila iskola, Újvidék

Vajda Balázs
1. osztály, Orom

Bogosavljev Anna
1. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Mihályfi Viktória
2. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Szárnybontogató

Csalimese

Hol volt, hol nem volt, az uborkafa legfelső ágán, egy kis házikóban élt egy kopasz óriás. Ez az óriás egyszer elment a boltba. Elíjesztette az embereket, és elvitte az összes ennivalót.

Amikor hazaért, mindet megette. Akkorára nőtt, hogy a házikó szétesett. Az uborkák a fán annyira megijedtek, hogy félelmükben táncolni kezdtek. Annyit táncoltak, hogy végül leestek a fáról. Az óriás nagyon fázott, így elindult másik házat keresni. A nyakában lógott egy aranyérem, az hirtelen megszólalt:

– Fordulj balra, aztán jobbra, aztán ismét balra, aztán meg menj egyenesen, találsz egy nagy macskát, aki megmutatja az új házat.

Az óriás követte az érem utasítását, és megtalálta a macskát.

– Itt nincs, nem árulok házat – mondta meglepődve a macska.

Az óriás nem hitt a macskának. Feldühödött, földhöz vágta, mint a tököt.

És láss csodát! A macskából szép, tágas kupintyó lett, az óriás meg összement.

Aki nem hiszi, egyen uborkát!

A 2. c osztály közös meséje
J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Csalimese

Volt egy szegény ember, annak volt egy dinárja.

Amikor elment a városba, akkor talált egy szökökutát, és bedobta a kútba a pénzt. Volt egy kívánsága: hogy sok pénze legyen.

Aki nem hiszi, és van egy dinárja, az dobja be a szökökútba.

Kovács Bojan
2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Csalimese

Hol volt, hol nem volt, volt egy Feri bácsi.

Annak a Feri bácsinak volt egy puli kutyája.

A puli kutyának volt egy labdája.

Feri bácsi eldobta a labdát és a kutya visszahozta.

Feri bácsi eldobta a labdát és a kutya visszahozta.

Feri bácsi eldobta a labdát és a puli visszahozta...

Gabrić Tímea
2. osztály, J. J. Zmaj iskola,
Szabadka

Tél

Nagyon szeretem a telet. Sokat játszom a hóban. Tele van ünnepekkel.

Mindig teljesül a kívánságom. Megünnepelek a névnapomat. Anyuval sütöm a Luca-pogácsát. Karácsonykor kibontjuk az ajándékokat. Újévkor kölyökepezzgővel koccintunk. Aztán pedig a születésnapomra készülünk.

Ezért a kedvencem a tél.

Tillinkó Luca
2. osztály, Horgos

A macska

A macska termete kicsi. A szőre puha és cirmos. Lehet fekete, tarka meg fehér. A füle hegyes. Jól hall. Éles a látása. Jól lát a sötétben is. A fogai élesek, mert széttépi az egeret. A lába párnás, így halkan tud járni. Egerészik, vagy az ember eteti. A macska hízelgő, játékos és emberszerető állat.

Hencsár Petra
2. osztály, Doroszló

Karácsony volt

Rózsa Heléna
3. osztály,
Majszai úti Iskola,
Szabadka

Fehér Barnabás
3. osztály,
Ady Endre iskola,
Torda

Vastag Emília
4. osztály,
Cseh Károly iskola,
Ada

Papp Albert
2. osztály,
Október 10. iskola,
Szabadka

Burány Éva
2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Gyurásevity Boglárka
2. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka